

Neděle 2.11.2014 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„V té hodině zajásal (Ježíš) v Duchu svatém a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo.“

(Lk 10,21-24)

Tak to je, že když zpíváme, tak tím většinou vyjadřujeme radost, spokojenost, dobrou náladu. To, co nás naplňuje, co nás přesahuje, „musí ven“. Řada z nás má své oblíbené písničky, *evergreeny*, jako křesťané kromě toho nejednou zazpíváme duchovní píseň, spirituál, píseň, kterou oslavujeme Boha, vyznáváme svou víru. Dnes jsme se z evangelia dověděli, že také Boží Syn Ježíš Kristus zanotoval kdysi takovou písničku, kterou oslavoval Boha, svého Otce. Nebyla to ledajaká písnička. Ta píseň má své poselství a my se u něho dnes zastavíme.

1. „Moudří a rozumní“ nechápou

Boží Syn oslavuje svého Otce v nebi za Jeho zvláštní cesty a plány. Je to malá náповěda také pro nás, když uvažujeme o víře a křesťanském životě. Boží moudrost a dobrota spočívá v tom, že Pán Bůh nabourává zaběhlé způsoby a životní schémata. Obvykle jsou v našem světě ve výhodě lidé, kteří mají určité postavení, vzdělání, majetek a vliv/moc. Pán Bůh to v otázkách víry a nového života zařídil jinak. Před Bohem, ve vztahu k Ježíši Kristu nejsou ve výhodě ti, kdo už mají stejně výhod dost. Pán Bůh tajemství víry zrovna před těmito lidmi skryl a rozhodl se, že je odhalí těm opomíjeným, odstrkovaným a těm, kterými ti první často pohrdají. Možná nám to připadá podivné a zvláštní, ale Pán Bůh to tak udělal a dělá. Lidé uvažují o víře různým způsobem. Někteří jsou přesvědčeni, že k víře mají nejbližší ti, kdo vyrůstají v křesťanské rodině a rodiče je k ní vedou. Jiní mluví o víře jako o daru, který někteří dostanou a jiní ne. A někdy mají lidé tu zkušenost, že se musí ke své víře „probojovat“ svým hledáním a úsilím. Ježíšova slova nám to osvětlují ještě z jiné strany a říkají, že za naší osobní vírou je Pán Bůh. Prostě Pán Bůh před některými své věci „skryje“ a oni neslyší, nerozumí a nevěří. A jiným své tajemství zase „odhalí“ a oni v Něho uvěří a žijí nový život.

Asi nás trochu překvapí, že se Pán Ježíš raduje z toho, že „moudří a rozumní“ Božímu jednání nerozumí. Není to škodolibá radost? Jak tomu máme rozumět? Něco za tím musí být! Především: těmi „moudrými a rozumnými“ jsou v Ježíšově době „zákoníci“, „znalci a vykladači Písma“. Tak se jim říkalo a zde myslí Pán Ježíš v první řadě na ně. Tito vzdělaní lidé, kteří denně studovali Zákon a přemýšleli o něm, kupodivu neporozuměli správně všemu, co četli! Prorocké výroky a Boží zaslíbení mluvily o tom, že Bůh pošle Mesiáše, který vyvede Izrael z duchovní krize. Přesto duchovní představitelé, kteří měli ostatním ukazovat cestu, nepoznali v Ježíši svého Mesiáše a dále pokračovali v zajetých kolejkách... Nevydali se cestou pokání, duchovní obnovy a následování Ježíše, ale trvali na svém pochopení Boží pravdy. Jejich víra, jejich náboženství bylo *záslužnické* a oni úzkostlivě dbali na dodržování předpisů Mojžíšova zákona. Byli přesvědčeni, že díky svým znalostem a díky dodržování náboženských předpisů má Pán Bůh z nich radost. Jenže právě jim Pán Ježíš kazí náladu, když ukazuje na jejich pokrytectví, pýchu a povrchnost. Oni si myslí, že jsou lepší než ostatní a Ježíš před nimi varuje - před tím, jak vystavují na odiv svou víru, jak okázale vystupují na veřejnosti, když se modlí, když dávají almužny... Před těmito lidmi Bůh věci svého království „skryl“. Proč? Není to nespravedlivé? - Určitě to není tak, že Pán Bůh má něco proti rozumu, proti vzdělání, že nemá rád přemýšlivé lidi. Pán Bůh dal všem rozum a chce, aby ho lidé používali. Pán Bůh si přeje, aby lidé o životě přemýšleli, aby žili a jednali moudře. Také od věřících lidí Pán Bůh čeká, že budou používat hlavu. Přesto právě „moudrým a rozumným“ zůstávají některé věci, Boží věci, duchovní věci skryté ne proto, že jim Pán Bůh nechce dát svou milost a spásu. Není to kvůli tomu, že jsou moudří a rozumní, nýbrž proto, že si myslí, že jim moudrost umožňuje přístup k Bohu. Lidé, kteří něco vědí, kteří mají vzdělání, jsou často v pokušení spoléhat na své znalosti a o sobě si víc myslet. Svádí je to k pýše před Bohem a povyšování nad lidmi. Tak to Pán Bůh nechce. Proto Pán Bůh dovoluje, aby se „moudří a

rozumní“ chytli do své vlastní pasti. To, co považují za svou výhodu/přednost, se jim stává překážkou.

2. Prostí a jednoduší otevírají své srdce

Ve chvíli, kdy Pán Ježíš oslavuje svého Otce, myslí nejen na ty „moudré a rozumné“, ale také na zástupy prostých lidí, kteří za Ním přicházejí. Chtějí slyšet Jeho moudré vyučování, chtějí, aby uzdravil jejich nemocné. Tito lidé z Galileje, Judska nebo odjinud slyší, jak Ježíš vypráví o Bohu a víře v Něho jinak, nově, lidsky, s láskou a přijímají to pro sebe. Jsou to především Jeho nejbližší, Jeho učedníci, ze kterých má Pán Ježíš radost. Oni v Něho uvěřili, nechali se zavolat. Nejdříve jich bylo 12, pak k nim přibyli další. Ti všichni jdou od vesnice k vesnici, od města k městu a vypráví lidem o tom, jak je Bůh dobrý a jakou je víra v Něho pomocí.

To jsou zase ti „maličcí“, před kterými Bůh odkrývá tajemství své lásky a svého království. Oni si o sobě moc nemyslí, na sobě si nezakládají, a proto nemají problém přijít k Ježíši. A On se z toho raduje, vidí v tom Boží působení. Z toho, že ti prostí, bezejmenní a ve společnosti bezvýznamní otevírají své srdce pro Boží slovo, přijímají Jeho pozvání a začínají nový život. Je to paradox, je to nezvyklé, protože většinou mají přístup k výhodám lidé, kteří mají postavení, vzdělání, bohatství a vliv. A ejhle! Zde to Pán Bůh zařídil jinak.

Pán Ježíš o tom mluví se svými posluchači ještě jindy a vysvětluje jim, že se potřebují stát ve svém myšlení „dětmi“, aby se mohli stát Ježíšovými učedníky. Děti se nestydí za to, že ještě mnoho neumí a nevědí, že mají prázdné ruce, a rády je natáhnou pro nějakou dobrotu nebo dárek. V tom mohou být děti příkladem pro dospělé. V přístupu k Bohu se mají dospělí chovat jako děti: umět se nechat obdarovat.

3. Kde jsme my - kdo jsme my?

Když se zeptáme, kdo jsou ti „moudří a rozumní“ z našeho textu dnes, pak by mě zajímalo, jak to vidíte? To jsou ti, kteří v tom Božím a Ježíšově hodnocení nedopadli moc dobře. Co byste odpověděli? Neříká se mi to snadno, ale musím říct, že těmi „moudrými a rozumnými“ jsme nejdříve my kazatelé. Ano, čteme Bibli, možná více, častěji než ostatní křesťané, myslíme si, že jí lépe rozumíme, že toho hodně víme... Pak se to týká také starších sboru, pracovníků sboru... Všichni, kdo jsme ve vedení sboru, jsme v podobném pokušení jako zákoníci v Ježíšově době. Myslíme si, že víc víme a že lépe rozumíme Božím věcem a cestám, ale nemusí to být pravda. Víte proč? Protože ty Boží cesty nejsou pořád stejné, Pán Bůh vede každého trochu jinak, Kristova církve v různých dobách musí hledat Boží vůli nově. Proto se potřebujeme modlit za to, abychom neustrnuli na určitém poznání našeho Pána a Spasitele, aby nám Pán Bůh otevíral oči a pomáhal dobře vidět, kde chce působit, kam nás vede, co od nás čeká, jak to máme dělat. A to vyžaduje pokoru a ochotu se stále učit a nechat se vést. Jinak se může stát, že pro svou moudrost a samolibost zůstaneme stát někde na „vedlejší koleji“ a Pán Bůh bude jednat a žehnat jinde.

Kdo jsme my? Tak se nás ptá Ježíš svou písničkou o *moudrých a rozumných*. Všechno nové a hodnotné je v našem životě závislé na tom, jestli jsme ochotni důvěřovat Bohu, jestli máme odvahu svěřit život Pánu Ježíši, ptát se na Jeho rady a dát na Jeho rady. A jak jsme si už pověděli: tato víra není jen pro ty s vyšším IQ, s maturitou nebo vysokoškolským diplomem, ale pro všechny. Obzvlášť blízko mají k ní ti, kdo si na nic nehrají, kdo si na sobě nezakládají a kdo vidí svou nedostatečnost a křehkost a nestydí se přijít s tím k Pánu Ježíši. Pán Bůh chce prostřednictvím svého Syna i Ducha svatého jednat v životě každého z nás, také v našem životě. Chce začít nebo pokračovat. Půjdeme k Němu? Přijmeme pozvání k novému začátku, k obnově víry? To je výzva, na kterou dnes máme odpovědět. AMEN.

Bronislav Kaleta